

РЕШЕНИЕ

№ 2525

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100510077 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника „С. Г. Г.“ ЕАД срещу решение от 30.05.2023 г. по гр.д. №19079/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 45 състав, с което е уважен предявеният от Д. Е. Д. срещу жалбоподателя отрицателен установителен иск с правно основание чл.439 ГПК за сумите по изпълнителен лист от 06.01.2012 г., издаден в производството по ч.гр.д. №12716/2010 г. по описа на СРС, 84 състав, както следва: сумата в размер на 32,94 лв. – главница, сумата от 38,46 лв., представляваща законна лихва за периода от 25.10.2010 г. до 10.02.2022 г., сумата от 96,66 лв. - присъдени разноски, 240,00 лв. - разноски по изпълнителното дело, поради обстоятелството, че сумите са погасени по давност, като ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно - постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Сочи, че неправилно първоинстанционният съд не е обсъдил всички възражения на ответника относно давностния срок, като поддържа, че доброволното частично плащане от страна на длъжника /наследодател на ищеца/ представлява признание на вземането и прекъсва давността на основание чл.116 б. „а“ ЗЗД. Твърди също, че давност не е текла от смъртта на длъжника до конституиране на наследниците му, поради липса на годен субект, срещу когото да бъдат насочени изпълнителните действия. Сочи също, че неправилно СРС е приел, че вземането е погасено по давност, като не е съобразил практиката на ВКС, според която, ако искането на взыскателя е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето до изтичането на давностния срок по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането на взыскателя, ако същото е редовно. Твърди, че с искането за образуване на ново изпълнително дело на 06.03.2019 г., с което е поискано извършване на конкретни изпълнителни действия, давността е прекъсната. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да отхвърли

предявения отрицателен установителен иск. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Д. Е. Д. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **основателна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, но е недопустимо в частта, в която съдът е уважил предявения иск за разноските по образуваното въз основа на изпълнителен лист от 06.01.2012 г. по гр.д. №12716/2010 г. по описа на СРС, 84 състав изп.д. №20198630400643 по описа на ЧСИ С.Х. с рег. №863 на КЧСИ, а именно: за сумата от 240,00 лв. Допустим предмет на иска по чл.439 ГПК са вземанията, обективирани в изпълнителното основание - заповедта за изпълнение, а оттам „пренесени“ и в изпълнителния лист. За ищеца липсва правен интерес за установяване недължимост на суми за разноски и такси по процесното изпълнително дело. Сумата от 240,00 лв. за разноски по изпълнителното дело не представлява претендиращи от ищеца суми въз основа на изпълнителния титул по изп. дело, а представлява разноски и заплатени такси по ЗЧСИ, дължими във връзка с образуването и воденето на изпълнителното дело. Съгласно чл.79 ал.1 т.1 пр.1 ЗЗД, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото се прекрати съгласно чл.433 ГПК. Според чл.433 ал.1 т.7 ГПК, изпълнителното производство се прекратява при представено влязло в сила решение, с което е уважен искът по чл.439 ГПК. Евентуалното благоприятно съдебно решение води автоматично до недължимост на разноски и такси по образуваното изпълнително дело от страна на длъжника – по арг. от чл.79 ал.1 т.1 пр.1 ЗЗД, поради което и за ищеца липсва изначално правен интерес от претенциите за установяване недължимост на посочените суми. Разноските по изпълнението се оспорват с жалба по реда на чл.436 ГПК на основание чл.435 ал.2 т.7, а не с иск по чл.439 ГПК /в този смисъл определение №303 от 29.09.2020 г. на ВКС по ч.т.д. № 404/2020 г., I ТО/. С иска по чл.439 ГПК длъжникът може да оспори изпълнението, като твърди, че не дължи на вискателя вземанията по изпълнителното основание, но в предмета на тази искова претенция не се включват разноските по самото изпълнително дело. Налице е произнасяне на СРС по недопустим иск, което в приложение правомощията на въззивния съд по чл.270 ал.3 изр.1 ГПК налага извод за обезсилване на решението в тази част.

В останалата си част процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо, но неправилно по следните съображения:

Разпоредбата на чл.439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Правно легитимирани страни по иска по чл.439 ГПК се явяват страните в изпълнителното производство, като ищецът - длъжник в изпълнителното производство твърди погасяване изцяло или частично на вземането, предмет на делото, чийто носител е ответникът - вискател в производството. По своя характер искът е отрицателен установителен, като се основава на твърдението на ищеца, че не дължи престацията, за която е осъден с влязъл в

сила съдебен акт, предвид настъпили след приключване на съдебното дирене факти.

При отрицателния установителен иск в тежест на ищеца е да установи съществуването на правен интерес от иска. Съдът следи служебно за същия през цялото развитие на производството, като в хипотеза, в която твърденията на ищеца за правен интерес от иска не се установят по делото, то производството по тези искове е недопустимо и същото следва да се прекрати. Правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска и ако в хода на делото твърденията за наличието на такъв не се установят, то съдът следва да прекрати производството без да се произнася по основателността на иска /в този смисъл ТР №8/2013 г. по тълк.д. №8/2012 г. на ОСГТК на ВКС/.

С ТР №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС – т.10, е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено на основание чл.433 ал.1 т.8 ГПК нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Според мотивите на същото тълкувателно решение прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя, съгласно чл.18 ал.1 ЗЧСИ/ - насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и др. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Със същото ТР е прието, че прекъсването на давността с предявяването на иск и др. действия по чл.116 б. „б“ ЗЗД и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл.116 б. „в“ ЗЗД са уредени по различен начин, че законодателят е уредил отделно хипотезата на чл.116 б. „в“ ЗЗД относно давността в принудителното изпълнение, без да възпроизведе правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в исковия процес, че тези правила са неприложими при прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл.116 б. „в“ ЗЗД не защото ефектът на спирането в този случай настъпва безвъзвратно, а защото в този случай няма спиране на давността, нито отпадане на ефекта на прекъсването. Прието е също, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Посочено е, че искането да бъде приложен отделен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прието е, че нова давност започва да тече с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В случаите, когато искането от кредитора за предприемане на изпълнително действие /в т.ч. и в хипотезите на възлагане от вискателя съгласно [чл.426 ал.4 ГПК](#) и [чл.18 ЗЧСИ](#)/, е направено своевременно, но то /изпълнителното действие/ не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител

бездействия и не предприема изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл.129 ГПК /така решение №127 от 12.07.2022 г. на ВКС по гр.д. №2884/2021 г., III ГО/. Прекъсване на погасителната давност ще настъпи, само ако в молбата е посочен изпълнителен способ за осребряване на имуществото на длъжника, т.е. изрично е поискано извършването на валидно изпълнително действие. Този изпълнителен способ може да е нов или да е подновено искането на първоначалния вискател, но следва да е изрично обективизирано в молбата до съдебния изпълнител /така решение №50094/16.11.2023 г. по т.д. №770/2022 г. на I ТО на ВКС/.

По делото не е спорно, че по повод процесните вземания е издаден на 06.01.2012 г. в полза на „С. Г. Г.“ ЕАД изп. лист по гр.д. №12716/2010 г. по описа на СРС, 84 състав, въз основа на който са образувани изп.д. №20127840400067 по описа на ЧСИ Й.Ц. с рег. №784 на КЧСИ, изп.д. №20138630401025 по описа на ЧСИ С.Х. с рег. №863 на КЧСИ, прекратено на 14.05.2018 г. поради перемпция, и изп.д. №20198630400643 по описа на ЧСИ С.Х. с рег. №863 на КЧСИ 10.04.2012 г., като с молбата за образуване на изп. дело вискателят е възложил на ЧСИ на основание чл.18 ал.1 ЗЧСИ да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа, да определя начина на изпълнението и други.

Със запорни съобщения от 03.02.2012 г. по изп.д. №20127840400067 ЧСИ Й.Ц. е наложил запор върху банкови сметки на длъжника в „Сибанк“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД, „ПИБ“ АД, „Юробанк и Еф Джи България“ АД, „Райфазенбанк България“ ЕАД, „ОББ“ АД и „УниКредит Булбанк“ АД.

Със запорни съобщения от 14.05.2013 г. по изп.д. №20138630401025 ЧСИ С.Х. е наредила запор върху банковите сметки на длъжника, открити в търговски банки на територията на Република България.

С вносна бележка от 14.07.2014 г. длъжникът е извършил доброволно частично плащане в размер на 150,00 лв. по сметка на ЧСИ С.Х. в „Юробанк България“ АД.

С вносна бележка от 08.08.2014 г. длъжникът е извършил доброволно частично плащане в размер на 140,00 лв. по сметка на ЧСИ С.Х. в „Юробанк България“ АД.

С вносна бележка от 09.09.2014 г. длъжникът е извършил доброволно частично плащане в размер на 140,00 лв. по сметка на ЧСИ С.Х. в „Юробанк България“ АД.

С молба от 30.08.2017 г. вискателят е поискал от ЧСИ С.Х. извършване на понататъшни действия за удовлетворяване на вземането чрез извършване на справка за банкови сметки и валидни трудови договори и при наличие на такива да се наложи запор върху същите.

С постановление от 14.05.2018 г. ЧСИ С.Х. е прекратила изпълнителното производство на основание чл. 433, ал.1 т.8 ГПК поради неизвършване на изпълнителни действия в продължение на две години.

С разпореждане от 23.05.2018 г. ЧСИ С.Х. е разпоредила служебно вдигане на наложените запори по изп.д. №20138630401025.

Със съобщения за вдигане на запори от 05.06.2018 г. ЧСИ С.Х. е наредила незабавно вдигане на наложените запори на банковите сметки на длъжника.

С молба от 13.06.2018 г. вискателят е поискал връщане на оригинала на изпълнителния лист поради прекратяване на изпълнителното производство.

С приемо-предавателен протокол от 12.10.2018 г. изпълнителен лист от 06.01.2012 г., издаден по гр.д. №12716/2010 г. от СРС, 84 състав, е предаден на вискателя.

С молба до ЧСИ С.Х. от 06.03.2019 г. вискателят е поискал образуване на ново изпълнително дело срещу длъжника И. Д.а въз основа на изпълнителен лист от 06.01.2012 г.,

издаден по гр.д. №12716/2010 г. от СРС, 84 състав, като е упълномощил ЧСИ с правата по чл.18 ал.1 ЗЧСИ. Поискал е налагане на запови върху банковите сметки и трудовото възнаграждение на длъжника.

С протокол от 21.08.2019 г. по изп.д. №20198630400643 по описа на ЧСИ С.Х. с рег. №863 на КЧСИ на мястото на починалия длъжник И. Д.а са конституирани нейните наследници – Д. Е. Д. /въззвиваем в настоящото производство/ и Д.И.А..

В хода на изпълнителното дело по отношение на Д. Е. Д., в качеството му на наследник на длъжника, са правени справки за проучване на имуществото му и са налагани следните обезпечителни мерки:

Със заповно съобщение от 18.01.2021 г. по изп.д. №20198630400643 ЧСИ С.Х. е наложила запов върху банковите сметки на длъжника в „Райфазенбанк България“ ЕАД.

С молба от 30.09.2021 г. възискателят е поискал от ЧСИ извършване на по-нататъшни действия за удовлетворяване на вземането чрез извършване на справка за валидни трудови договори и при наличие на такива налагане на запов върху същите и насрочване на ден и час за извършване на опис и оценка на движими вещи.

Със заповно съобщение от 01.02.2022 г. ЧСИ С.Х. е наложила запов върху трудовото възнаграждение на длъжника при работодателя „Д.****“ ЕООД.

С молба от 10.11.2022 г. длъжникът е представил обезпечителна заповед, издадена по гр.д. №19079/2022 г. от СРС, 45 състав, с която е допуснато обезпечение чрез спиране на изпълнението по изп.д. №20198630400643.

С постановление за спиране от 10.11.2022 г. ЧСИ С.Х. е спряла изпълнителното производство по изп.д. №20198630400643.

Съгласно разпоредбата на чл.117 ал.2 ЗЗД, давността е винаги петгодишна, ако вземането е установено със съдебно решение. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването и от длъжника чрез възражение по реда на чл.414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл.416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със СПН. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл.414 ал.2 ГПК преклузивен двуседмичен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до СПН, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл.424 ГПК - при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е трайната и непротиворечива съдебна практика /определение №480 от 19.07.2013 г. по ч.гр.д. №2566/2013 г. на IV ГО на ВКС/. С изтичането на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект, а именно - на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

По изложените съображения, съдът намира, че нормата на чл.117 ал.2 ЗЗД следва да намери приложение и по отношение на процесните вземания, за които е налице заповед за изпълнение по чл.410 ГПК и е издаден и изпълнителен лист. Настоящият съдебен състав намира, че процесната заповед за изпълнение по чл.410 ГПК е влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл.414 ал.2 ГПК, доколкото по делото това обстоятелство е безспорно между страните, респ. липсват твърдения и представени доказателства за подадено възражение от длъжника по чл.414 ГПК.

Съгласно трайната практика на ВКС /решение №37/24.02.2021 г. по гр.д. №1747/2020 г., IV ГО, решение №93/17.05.2021 г. по гр.д. №2766/2020 г., IV ГО и др./ перемпцията е без правно значение за давността. Когато изпълнителният процес е прекратен поради перемпция на основание чл.433 ал.1 т.8 ГПК, новата давност започва да тече от последното и

прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело или не е образувал ново дело, като във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ.

Съгласно даденото задължително разрешение в ТР №3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, погасителна давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземания по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР №2 от 26.06.2015 г. по т. д. №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. За тези вземания давността започва да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС №3/1980 г. Това задължително разрешение следва да бъде съобразено по настоящото дело.

В случая след 26.06.2015 г., от която дата започва да тече давността, следващото валидно изпълнително действие, което е прекъснало давността е молба на вискателя от 30.08.2017 г., тъй като в описаната молба е посочен и изпълнителен способ – налагане на запор върху банковите сметки на длъжника и трудовото му възнаграждение. Съобразно коментираната по-горе съдебна практика, когато по искане на кредитора за предприемане на изпълнително действие, съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането. Следващото валидно изпълнително действие, което е прекъснало давността са запорните съобщения от 18.01.2021 г. по изп.д. №20198630400643 на ЧСИ С.Х.. Давността е прекъсната също с молба, съдържаща искане за прилагане на изпълнителен способ от 30.09.2021 г. и запорно съобщение от 01.02.2022 г. на ЧСИ С.Х., с което е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника при работодателя „Д.****“ ЕООД.

При тези данни следва да се приеме, че 5-год. погасителна давност за процесните вземания не е изтекла, т.е. процесните вземания не са погасени по давност, поради което предявеният иск се явява неоснователен.

Поради изложеното, обжалваното решение следва да бъде отменено в посочената част и вместо него да бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен. Решението следва да бъде отменено и в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски по делото.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на ответника на основание чл.78 ал.3 и ал.4 ГПК следва да се присъдят разноски в първоинстанционното производство в размер на сумата от 360,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, и на основание чл.78 ал.1 ГПК разноски във въззивното производство в размер на сумата от 25,00 лв., представляваща държавна такса.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение от 30.05.2023 г., постановено по гр.д. №19079/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 45 състав, **в частта**, в която е признато за установено по предявения **Д. Е. Д.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. ****, срещу „**С. Г. Г.**“ ЕАД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, отрицателен установителен

иск с правно основание чл.439 ГПК, че **Д. Е. Д.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. ****, не дължи на „**С. Г. Г.**“ ЕАД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, сумата в размер на 240,00 лв. - разноси по изпълнителното дело, поради обстоятелството, че сумите са погасени по давност, и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази му част.

ОТМЕНЯ решение от 30.05.2023 г., постановено по гр.д. №19079/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 45 състав, **в частта**, в която е признато за установено по предявения **Д. Е. Д.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. ****, срещу „**С. Г. Г.**“ ЕАД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, отрицателен установителен иск с правно основание чл.439 ГПК, че **Д. Е. Д.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. ****, не дължи на „**С. Г. Г.**“ ЕАД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, сумите по изпълнителен лист от 06.01.2012 г., издаден в производството по ч.гр.д. №12716/2010 г. по описа на СРС, 84 състав, както следва: сумата в размер на 32,94 лв. – главница, сумата от 38,46 лв., представляваща законна лихва за периода от 25.10.2010 г. до 10.02.2022 г., сумата от 96,66 лв. - присъдени разноси, поради обстоятелството, че сумите са погасени по давност, и **вместо него постановява:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Д. Е. Д.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. ****, иск с правно основание чл.439 ГПК за признаване за установено, че **Д. Е. Д.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. ****, не дължи на „**С. Г. Г.**“ ЕАД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** сумата от 32,94 лв. - главница за неизплатена стойност на ползвани далекосъобщителни услуги по договор №M00381518, сумата от 38,46 лв. - законна лихва за периода 25.10.2010 г. - 10.02.2022 г., сумата от 96,66 лв. - разноси в производството по издаване на изпълнителен лист, за които суми е издаден изпълнителен лист от 06.01.2012 г. по гр.д. №12716/2010 г. по описа на СРС, 84 състав, и въз основа на който са образувани изп.д. №20127840400067 по описа на ЧСИ Й.Ц. с рег. №784 на КЧСИ, изп.д. №20138630401025 по описа на ЧСИ С.Х. с рег. №863 на КЧСИ и изп.д. №20198630400643 по описа на ЧСИ С.Х. с рег. №863 на КЧСИ.

ОСЪЖДА **Д. Е. Д.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. ****, да заплати на „**С. Г. Г.**“ ЕАД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, на основание чл.78 ал.3 и ал.4 ГПК сумата от **360,00 лв.**, представляваща разноси във първоинстанционното производство, и на основание чл.78 ал.1 ГПК сумата от **25,00 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____